

Arrest

nr. 269 501 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 december 2009 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 15 februari 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 april 2011 met nummer 60 494 stelt de Raad de afstand van het geding vast. Op 26 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker internationale bescherming.

1.2. Verzoeker dient op 8 november 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet). Op 3 juli 2012 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Bij arrest van 20 augustus 2015 met nummer 151 127 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 6 november 2018 dient verzoeker, ditmaal samen met zijn gezinsleden, een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 februari 2019 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Diezelfde dag wordt beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en zijn echtgenote. Bij arrest van 26 juni 2019 met nummer 223 285 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.4. Bij schrijven van 29 januari 2020 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen, een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Eveneens op 30 augustus 2021 wordt beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en zijn echtgenote (en de drie minderjarige kinderen).

Het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker is de bestreden beslissing. Dit luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [M.A.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 22 van de Grondwet en van de motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Deze beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt: “Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarde door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 8 EVRM voorziet dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Verzoeker heeft een band zijn vrouw en kinderen. Twee van de twee kinderen, zijn schoolgaande. Zij gaan naar school in Antwerpen waar zij geliefd zijn door hun medeleerlingen en leerkrachten. Het uitvoeren van het bevel zou betekenen dat de kinderen, hun schooltraject zouden moeten onderbreken en stopzetten.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

[...]

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens de te nemen maatregel getoetst moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, nl. de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

In concreto moet de uitwijzende staat een groter voordeel hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing om verzoeker te repatriëren niet proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker zijn recht op een privéleven geschonden wordt en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van een dergelijke beslissing.

Dhr. [M.] heeft nooit strafbare feiten gepleegd.

Men moet rekening houden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (conform RvST. 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het gezin was in het proces van het regulariseren van hun verblijfstitels. Verwerende partij heeft een verkeerdelijk beslissing genomen met betrekking tot hun regularisatieaanvraag, een beslissing die wordt aangevochten, bijkomende reden om het land nog niet te moeten verlaten.

Verweerster heeft geen concrete belangenafweging ondernomen, die onder artikel 8 EVRM worden vereist.

Verweerster is verplicht om het hoger belang van het kind in overweging te nemen.

Verzoeker is immers vader van drie minderjarige kinderen die wensen ook in België te verblijven.

In elke beslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) - 12738/10, 03-10-2014.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Dat heeft zij niet gedaan hetgeen bovendien een schending van de motiveringsplicht uitmaakt. De beslissing is dan bovendien onvolledig gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin er sprake is van een eerste toelating tot verblijf en niet van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoog-kamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker beroept zich op de gezinsbanden met zijn vrouw en kinderen. Hij wijst erop dat twee van zijn kinderen naar school gaan in België en zij er zijn geliefd door hun medeleerlingen en leerkrachten. Hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de kinderen hun schooltraject zullen moeten onderbreken en stopzetten. Hij betoogt dat hij en zijn gezinsleden bezig waren om hun verblijf in regel te stellen en inzake hun aanvraag voor een verblijfsmachtiging een verkeerde beslissing werd genomen. Hij stelt dat geen sprake is van een concrete belangenafweging en niet blijkt dat het hoger belang van het kind in overweging is genomen. Verder voert hij aan dat de bestreden beslissing ook disproportioneel ingrijpt in zijn privéleven. Hij stelt nooit strafbare feiten te hebben gepleegd.

Nu op dezelfde dag aan alle gezinsleden bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten en verweerder pas is overgegaan tot de afgifte van deze bevelen nadat hij de door verzoeker en zijn gezinsleden in België ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk had verklaard, waarbij hij had vastgesteld dat er geen ernstige hinderpalen blijken voor verzoeker en zijn gezinsleden om terug te keren naar hun land van herkomst om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland op te starten, moet worden aangenomen dat verweerder oog heeft gehad voor het gezinsleven, de gezins-

eenheid en het hoger belang van het kind. In het kader van de behandeling van verzoekers verblijfsaanvraag had verweerder ook reeds vastgesteld dat op geen enkele wijze blijkt dat een scholing niet in Armenië kan worden verkregen. Hij wees erop dat de scholing van het oudste kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur vereist, die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder merkte verweerder op dat de twee jongste kinderen momenteel heel jong zijn en nog niet school- of leerplichtig in België. Hij oordeelde vervolgens dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote hun kinderen wel degelijk tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst hebben bijgebracht. Hierbij hield hij er rekening mee dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Armenië en het gezin nooit werd toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in België en zij moeten hebben beseft dat het verblijf in België hooguit voorlopig was toegestaan. Hij oordeelde dat niet blijkt dat het oudste kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat het in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school en dat dit kind, rekening houdend met zijn leeftijd, zonder problemen en met de hulp van zijn ouders de moedertaal verder onder de knie kan krijgen zodat hij aansluiting kan vinden bij het onderwijs in zijn land van herkomst.

Intussen heeft de Raad bij arrest van 8 maart 2022 met nr. 269 500 het beroep ook reeds verworpen dat werd ingesteld tegen de voormelde beslissing om de verblijfsaanvraag van verzoeker en zijn gezinsleden onontvankelijk te verklaren, zodat de wettigheid ervan moet worden aangenomen. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de kinderen hun schooltraject zullen moeten onderbreken en stopzetten.

Bovendien merkt de Raad nog op dat het gegeven dat verzoekers kinderen het grondgebied dienen te verlaten niet zozeer het gevolg is van de bestreden beslissing, maar wel van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekers echtgenote is afgegeven en waarop de namen van de minderjarige kinderen zijn bijgeschreven. Bij arrest van 1 februari 2022 met nr. 267 654 verwierp de Raad het tegen dit laatste bevel om het grondgebied te verlaten ingestelde beroep.

Verder worden geen concrete elementen naar voor gebracht die wijzen op een beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België, zodat ook niet kan blijken dat de bestreden beslissing hierop disproportioneel kan ingrijpen.

Het gegeven dat verzoeker nooit strafbare feiten heeft gepleegd vermag ook niets te veranderen aan de gedane beoordeling.

Verzoeker en zijn gezinsleden, die gezamenlijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, tonen niet aan dat er noemenswaardige hinderpalen bestaan om hun privé- en gezinsleven op een normale en effectieve wijze verder te zetten in hun land van herkomst. Zij wisten ook, of dienden te weten, dat hun verblijf in België enkel voorlopig was toegestaan in het kader van de behandeling van hun procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming en zij dus niet zonder meer konden verwachten dat zij, bij een negatieve afloop van deze procedures zoals dit het geval was, verder in België konden verblijven.

De Raad wijst er ook op dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In de gegeven omstandigheden, waarin verzoeker en zijn echtgenote in het kader van hun aanvraag om verblijfsmachtiging en de vraag of zij waren verhinderd terug te keren naar hun land van herkomst voor het indienen van deze aanvraag via de gewone procedure bovendien nergens wezen op een mogelijke miskennis van artikel 8 van het EVRM, drong een verdere belangenafweging door het bestuur zich ook geenszins op.

Verzoekers maken met hun uiteenzetting geen schending van hun recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven of het privéleven of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.3. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van*

de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking inzake artikel 8 van het EVRM, om te besluiten dat evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet kan worden vastgesteld.

2.4. Verzoeker ziet ten slotte een schending van de motiveringsplicht, omdat het gezinsleven en het hoger belang van het kind niet voldoende in rekening zouden zijn gebracht. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker en zijn gezinsleden in hun verblijfsaanvraag reeds de mogelijkheid hebben gehad om alle volgens hen relevante elementen die eraan in de weg staan dat zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst, minstens voor het indienen van de aanvraag, uiteen te zetten. In de inzake deze aanvraag genomen beslissing hebben zij ook reeds kunnen lezen waarom volgens verweerder de ingeroepen elementen nog niet maken dat zij zijn verhinderd (tijdelijk) terug te keren naar hun land van herkomst. Zij hebben dus tijdig kennis kunnen nemen van deze motieven en verzoeker toont niet aan waarom hieromtrent alsnog een uitdrukkelijke motivering zich opdrong in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. In de gegeven omstandigheden, en waar de gezinsleden gezamenlijk bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, toont verzoeker geenszins aan dat het bestreden bevel niet afdoende werd gemotiveerd. Uit wat voorafgaat, volgt dat het gezinsleven en de concrete belangen van de minderjarige kinderen wel degelijk in rekening zijn gebracht voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont niet aan dat het bestreden bevel steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS